

Trešdiena, 2010. gada 7. jūlijs

3. Komisija vēl:

- izskatīs pamatnostādnes attiecībā uz ieguldījumiem Fonda aktīvos (risks, likviditāte, atbilstība ES mērķiem);
- noteiks fonda aktīvu pārvaldnieka atlases kritērijus (vai nu iekšēji, var ar privātu vai publisku trešo pušu, piemēram, Eiropas Investīciju bankas, iesaistīšanu);
- lems, kuriem ieguldījumiem varētu aprēķināt statūtkapitāla koeficientus;
- piemēros administratīvus pasākumus (sodu vai kompensēšanas shēmas) tām pārrobežu sistēmiskajām bankām, kuras izmanto Fonda līdzekļus;
- radīs nosacījumus, lai Fonda darbības jomu varētu attiecināt ne tikai uz pārrobežu sistēmiskajām bankām, bet uz visām sistēmiskajām bankām;
- noteiks apjomu (un atbilstību) valstu fondu tīklu izveidei, lai rūpētos par visām iestādēm, kas nepiedalās Fonda darbībā. Pēc tam ir jāizveido ES satvars, lai reģlamentētu esošo un turpmāko valsts fondu darbību, un šim satvaram jādarbojas atbilstīgi vienotu un saistošu noteikumu kopumam.

Ieteikums Nr. 4 saistībā ar Noregulējuma vienību

Eiropas Parlaments uzskata, ka tiesību aktam, kas ir jāpieņem, būtu jāreģlamentē turpmāk minētie jautājumi:

EBI sastāvā izveidos Noregulējuma vienību, lai tā vadītu ar pārrobežu sistēmiskajām bankām saistītās noregulējuma un maksātnespējas procedūras. Šī vienība:

- darbosies stingri noteiktās robežās, ko paredz tiesiskais regulējums un EBI kompetence;
- apkopos specializētās zināšanas tiesību un finanšu jomā, jo īpaši attiecībā uz banku pārstrukturēšanu, to darbības radikālu maiņu un likvidāciju;
- cieši sadarbosies ar valsts iestādēm attiecībā uz īstenošanu, tehnisko palīdzību un personāla kopīgu izmantošanu;
- ierosinās no Fonda veicamās izmaksas;
- ja kādu pārrobežu iestādi skar noregulējuma procedūra vai tā tiek likvidēta, jāveic padziļināta izmeklēšana (to veic EBI iecelti neatkarīgi eksperti), lai izceltu ar konkrēto gadījumu saistītos iemeslus un noteiktu atbildīgās personas. Parlamentam ir jāsaņem informācija par šo izmeklēšanu rezultātiem.

Eiropas Finanšu stabilitātes fonds un Eiropas finanšu stabilizācijas mehānisms un turpmākās darbības

P7_TA(2010)0277

Eiropas Parlamenta 2010. gada 7. jūlija rezolūcija par Eiropas Finanšu stabilitātes iestādi, Eiropas Finanšu stabilizācijas mehānismu un turpmākām darbībām

(2011/C 351 E/10)

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību (LESD) un jo īpaši tā 122. un 143. pantu,
- ņemot vērā Eurogrupas 2010. gada 7. jūnija pilnvaras attiecībā uz Eiropas finanšu stabilitātes iestādi,

Trešdiena, 2010. gada 7. jūlijs

- ņemot vērā eurozonas 16 dalībvalstu 2010. gada 7. jūnija lēmumu,
  - ņemot vērā Komisijas 2010. gada 12. maija paziņojumu par pastiprinātu ekonomikas politikas koordinēšanu (COM(2010)0250),
  - ņemot vērā Padomes 2010. gada 11. maija Regulu (ES) Nr. 407/2010, ar ko izveido Eiropas finanšu stabilizācijas mehānismu,
  - ņemot vērā Padomes 2002. gada 18. februāra Regulu (EK) Nr. 332/2002, ar ko izveido vidēja termiņa finansiālas palīdzības mehānismu attiecībā uz dalībvalstu maksājumu bilancēm,
  - ņemot vērā eurozonas valstu un valdību vadītāju 2010. gada 7. maija paziņojumu,
  - ņemot vērā *Ecofin* padomes 2010. gada 9. un 10. maija secinājumus,
  - ņemot vērā eurozonas valstu un valdību vadītāju 2010. gada 25. marta paziņojumu,
  - ņemot vērā Eiropas Padomes 2010. gada 25. un 26. marta secinājumus,
  - ņemot vērā eurozonas dalībvalstu 2010. gada 11. aprīļa paziņojumu par eurozonas dalībvalstu atbalstu Grieķijai,
  - ņemot vērā 2010. gada 24. jūnija jautājumu Komisijai par Eiropas finanšu stabilitātes iestādi, Eiropas finanšu stabilizācijas mehānismu un turpmākām darbībām (O-0095/2010 – B7-0318/2010),
  - ņemot vērā Reglamenta 115. panta 5. punktu un 110. panta 2. punktu,
- A. tā kā Māstrihtas līguma autori nav paredzējuši iespēju, ka eurozonā varētu rasties valsts parādu krīze;
- B. tā kā eurozonas dalībvalstu parādi sevišķi strauji pieauga 2009. gada rudenī;
- C. tā kā atsevišķās dalībvalstīs 2010. gada pavasarī būtiski pasliktinājās situācija valsts parādu tirgū, kritisko punktu sasniedzot 2010. gada maijā;
- D. tā kā valsts parādu tirgos ir notikušas izmaiņas, kam vajadzīga papildu izpēte;
- E. tā kā Eiropas Savienības finansiālo palīdzību Padomes 2010. gada 11. maija Regulas (ES) Nr. 407/2010 īstenošanas nolūkā saskaņā ar 2. panta 2. punktu ierobežo, lai tā nepārsniegtu maksājumu apropriācijām noteiktās pieejamās rezerves pašu resursu maksimālās robežas; tā kā 3. panta 5. punkts paredz, ka Komisija un saņēmēja dalībvalsts noslēdz saprašanās memorandu, kurā izklāstīti ar Savienības finansiālo atbalstu saistītie ekonomikas politikas nosacījumi, un Komisija šo saprašanās memorandu paziņo Eiropas Parlamentam un Padomei;
- F. tā kā eurozonas dalībvalstis atbilstīgi *Ecofin* padomes 2010. gada 9. un 10. maija secinājumiem 2010. gada 7. jūnijā saskaņā ar Luksemburgas tiesību aktiem (*société anonyme*) izveidoja Eiropas finanšu stabilitātes iestādi (EFSI) kā sabiedrību ar ierobežotu atbildību, paredzot, ka eurozonas dalībvalstis proporcionāli garantēs EFSI emisiju 440 miljardu euro apmērā,

Trešdiena, 2010. gada 7. jūlijs

1. atzinīgi vērtē neseno veikto pasākumu ES un dalībvalstu līmenī, lai saglabātu euro stabilitāti; pauž nožēlu, ka Eiropas politikas veidotāji nav agrāk veikuši izlēmīgas darbības, lai gan finanšu krīze pastāvīgi padziļinājās;
2. tomēr uzsver, ka šie ir tikai pagaidu pasākumi un ka būs vajadzīgs reāls progress attiecībā uz fiskālo un strukturālo politiku atsevišķās dalībvalstīs, kā arī būs jāizveido jauns, stingrāks ekonomikas pārvaldības regulējums nolūkā novērst līdzīgu krīžu atkārtošanos nākotnē, palielināt izaugsmes potenciālu un panākt ilgtspējīgu makroekonomisko līdzsvaru Eiropas Savienībā;
3. uzskata, ka pašreizējo krīzi nav iespējams novērst ilgtermiņā, ja parādos nonākušajām valstīm vienīgi rada jaunas parādsaistības;
4. uzskata, ka visām dalībvalstīm un jo īpaši tām, kuras ir daļa no Ekonomikas un monetārās savienības (EMS), izstrādājot savas valsts ekonomikas politiku, ir jāņem vērā gan šīs politikas ietekme uz attiecīgo valsti, gan uz Savienību un jo īpaši uz EMS dalībvalstīm; uzskata, ka ekonomikas politika ir kopīga joma, kas jākoordinē Padomē saskaņā ar Līguma procedūram;
5. uzskata, ka — neatkarīgi no Padomes 2010. gada 11. maija Regulas (ES) Nr. 407/2010 un Padomes 2002. gada 18. februāra Regulas Nr. (EK) 332/2002 — noteikumos par īpašam nolūkam dibinātu sabiedrību jāparedz iespēja, ka arī tās valstis, kuras neietilpst eurozonā, pēc savas izvēles var kļūt par līgumslēdzēju pusi šajā sabiedrībā;
6. norāda, ka Komisijas paziņojums COM(2010)0250 par pastiprinātu ekonomikas politikas koordinēšanu ir nozīmīgs instruments, lai nostiprinātu ekonomikas politikas koordinēšanu Eiropas Savienībā; uzskata, ka likumdošanas priekšlikumos par pastiprinātu ekonomikas uzraudzību jāietver jauni sekundārie tiesību akti, pamatojoties uz Līguma 121. panta 6. punktu; uzskata, ka par turpmākā uzraudzības regulējuma mērķi jānosaka publisko finanšu ilgtspējība un ekonomikas izaugsme, konkurētspēja, sociālā kohēzija un tirdzniecības traucējumu novēršana;
7. uzskata, ka, ieviešot jaunus ES instrumentus un procedūras, ir jāņem vērā Eiropas iestāžu attiecīgās funkcijas, tostarp, pieņemot lēmumus par monetāro politiku, ir jāņem vērā Parlamenta funkcijas, kas tam ir kā likumdevējam un budžeta apstiprinātājam, kā arī ECB neatkarība;
8. prasa Komisijai iesniegt Eiropas finanšu stabilizācijas mehānisma ietekmes novērtējumu, jo īpaši par ietekmi uz ES budžetu, citiem ES finanšu instrumentiem un EIB aizdevumiem;
9. prasa Komisijai iesniegt ietekmes novērtējumu par Eiropas finanšu stabilitātes iestādi, jo īpaši par eiroobligāciju tirgu darbību un to svārstībām; turklāt prasa Komisijai izvērtēt šīs īpašam nolūkam dibinātās sabiedrības lēmumu pieņemšanas procedūras praktiskumu un pārskatatbildību nolūkā panākt ilgtermiņa risinājumu;
10. turklāt prasa sniegt detalizētāku informāciju par to, kā notiks koordinācija starp EFSI un SVF, tostarp par to, vai līdzekļu sadalījums starp valstīm tiks noteikts paralēli, saglabājot attiecību 2:1; vai procentu likme vienmēr tiks saskaņota ar SVF, pieņemot, ka SVF likme tiks noteikta saskaņā ar SVF standarta praksi; kāda procentu likme tiek prognozēta Vācijas obligācijām un vai šī likme, visticamāk, būs 1 %; prasa, vai SVF un EFSI aizdevumi ir līdzvērtīgi, jo līdz ar to EFSI automātiski būs privileģēta un netiks iekļauta nekādā aizņēmēju saistību pārstrukturizācijā, jo pretējā gadījumā, tas nozīmē, ka EFSI būs struktūra, kura cietīs pirmos zaudējumus;

Trešdiena, 2010. gada 7. jūlijs

11. prasa, vai tiek plānoti kādi pasākumi, lai nodrošinātu līdzvērtīgu attieksmi; norāda, piemēram, ka procentu likme, kas noteikta EFSI, atšķiras no tās, kāda noteikta Grieķijai, jo EFSI aizņēmēji šai īpašam nolūkam dibinātajai sabiedrībai maksās pilnu neto maksu par līdzekļu pieaugumu; turklāt prasa, kā var nodrošināt taisnīgu attieksmi pret valstīm, kuras neietilpst Ekonomikas un monetārajā savienībā, ja EFSI darbojas tikai pēc 60 miljardu euro apgūšanas;
12. norāda, ka valsts parādiem eurozonā nominālais kredītrisks nebūt nav vienāds ar nulli, kā tas noteikts Kapitāla prasību direktīvā, un ka pašreizējie notikumi ir palielinājuši dalībvalstu ilgtermiņa parādsaistību kredītrisku; uzskata, ka Eiropas Banku iestādei un Eiropas Sistēmisko risku komitejai ir jārisina šī problēma;
13. norāda, ka Kapitāla prasību direktīvā valsts obligācijām riska svērums ir pielīdzināts nullei;
14. prasa ECB detalizēti izskaidrot tās nesenos lēmumus par valdības obligāciju pirkšanu otrreizējā tirgū un uzskata, ka ECB ir jāizstrādā stratēģija, lai pārtrauktu šādu praksi, nosakot skaidru tās izbeigšanas grafiku;
15. uzskata, ka nolūkā panākt ilgtermiņa risinājumu ir jāpievēršas iekšējo traucējumu un neilgtspējīgu parādu problēmai un tādējādi pašreizējās krīzes strukturālajam cēlonim; uzskata, ka šāds ilgtermiņa redzējums ir saistīts ar iekšējo makroekonomisko traucējumu novēršanu eurozonā un ES, un līdz ar to ir jāizlīdzina konkurētspējas būtiskās atšķirības, kādas pastāv starp dalībvalstīm;
16. uzskata, ka stingrākam ES ekonomiskās pārvaldības regulējumam vajadzētu ietvert ES valsts parādu krīzes novēršanas pastāvīgu mehānismu, tādu kā Eiropas Monetārais fonds, koordinētu pieeju nolūkā izlīdzināt makroekonomisko situāciju, kā arī ciešākas sinerģijas starp ES budžetu un dalībvalstu budžetiem, kas jāpanāk papildus ilgtspējīgai fiskālajai konsolidācijai;
17. uzskata, ka, neraugoties uz šā mehānisma potenciāli būtisko ietekmi uz ES budžetu, Parlamentam nav nekādu pilnvaru lēmuma pieņemšanā, jo šī iestāde ir izveidota ar Padomes regulu saskaņā ar LESD 122. panta 2. punktu; uzskata, ka Parlaments kā budžeta lēmējietāde ir jāiesaista šajā procesā, kuram, iespējams, ir visaptveroša ietekme uz budžetu;
18. aicina arī Komisiju līdz 2010. gada beigām veikt neatkarīgu priekšizpēti saistībā ar inovatīviem finansēšanas instrumentiem, tādiem kā kopīga eiroobligāciju emisija, lai euro kontrolētos parādzīmju tirgos samazinātu svārstības un palielinātu likviditāti;
19. norāda, ka eiroobligāciju emisija saistībā ar ES infrastruktūru kļūtu saskaņotāka, ja to attiecinātu uz Stabilitātes un izaugsmes paktu;
20. prasa Komisijai analizēt vairākas ilgtermiņa sistēmas alternatīvas, lai efektīvā un ilgtspējīgā veidā novērstu un atrisinātu iespējamās valsts parādu problēmas, vienlaikus pilnībā izmantojot priekšrocības, ko sniedz vienotā valūta; uzskata, ka šajā analizē jāņem vērā tas, ka valdības obligāciju kredītrisks dažādām dalībvalstīm var būt atšķirīgs, ko, iespējams, vajadzētu precīzāk atspoguļot kredītiestāžu kapitāla koeficientos;
21. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Komisijai, Padomei, Eiropadomei, Eurogrupas priekšsēdētājam un ECB.